

Leerrede over 1 Johannes 1: 8 en 9, uitgesproken op Woensdagavond 06/10/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar

Zingen - Psalm 65 : 2
Lezen - 1 Johannes 1

Voorrede.

Uit hetgeen wij zo-even hebben gezongen, verstaan wij, dat de psalmdichter - die bekend: "Een stroom van ongerechtigheden, had d'overhand op mij" - een mens geweest is, die getracht heeft om zelf de overhand over de zonden te verkrijgen. Niet de zonden de overhand over hem, neen, hij de overhand daarover. Immers, dat is een zaak die door allen wel gewild wordt, namelijk zelf heer en meester te zijn over de zonde. Want om met onze zonden openbaar te komen, en daarmee in vernedering en in belijdenis voor God te staan, bekennend dat wij vleeselijk zijn, en verkocht onder de zonde, dat houden wij voor het laatst.

Wij lezen ook nog in de 32e Psalm van David: "Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd, in mijn brullen de ganse dag. Want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij; mijn sap werd veranderd in zomerdroogten." Dus hij heeft ook geprobeerd de zonden ten onder te brengen, totdat het niet meer ging. Dan lezen wij berijmd:

'k Bekend', o HEER! aan U oprecht mijn zonden;...

Een openlijke belijdenis er van voor de HEERE. Maar onder het overwicht, onder de druk, in zijn brullen de ganse dag van de ellende en jammer, waren zijn beenderen verouderd geworden. Toe, laten wij eens het oog slaan op onszelf. Hoe is het bij ons in het hart? Zijn wij open, brosse, belijdende zondaren? Of trachten wij ook heer en meester er over te worden? Als wij daarmee werkzaam zijn, dan kunnen wij wel zeggen, dat dat tot teleurstelling gedoemd is, want het gaat niet. Als het dan is, dat onze zonden zo boven ons hoofd uitgroeien, dat wij er geen weg mee weten, dan zal, wat wij van nature niet doen een vanzelfsheid worden, vanwege de ernst van onze staat en van ons geval. Daar is vergéving! Inderdaad, maar dan moeten wij voor de dag komen zoals wij zijn. Niet de zonden bedekken, zoeken te onderdrukken, en God ons daarin tegemoet komen, om ons wat te helpen, in deze zin: "Ik zal ze wel helemaal wegnemen." Wat zou dan de einduitslag zijn? Toch dit: dat wij zelf als gekroonden daarheen zouden gaan, ja, maar ik heb mijn best gedaan! Wij zouden boven anderen uitblinken, onszelf verheffen met onze werken van doen en laten.

God kan al onze werken niet gebruiken, dat gaat niet. Hij wil Zijn Woord geëerbiedigd hebben, en nu behoort dat tot Zijn Woord en leer, dat wij als zondaren voor de dag moeten komen, dat wij er zelf niets in kunnen veranderen. Want dat de zonden ons de baas zijn. David noemt het: de overhand hebben.

Waar wij dan openbaar worden in schuldbelijdenis, in vernedering en in boete, daar is vergeving, altijd bij Hem geweest. Gelijk wij ook gezongen hebben uit de 65e Psalm:

Maar ons weerspanning overtreden,
verzoent en zuivert Gij....

Daar valt ons werk buiten, dat is geheel en al het werk Gods en der genade. Daartoe is Jezus Christus de Bedienaar des heiligdoms, de Middelaar Gods en des mensen, de Verzoening voor onze zonden. Waar wij niet kunnen, dan is er plaats dat Hij alles doet. Wanneer wij er tussenuit vallen, daar kan Christus op de voorgrond treden.

Waar onze weg ten einde is, daar wordt Hij de Weg, en waar ons heersen en regeren ophoudt, daar kan die Koning heerschappij gaan voeren in genade, en dat ten eeuwigen leven. Ik vraag daartoe uw aandacht voor het woord en het getuigenis Gods. Zoeken wij vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u in het 8e en in het 9e vers van het ons zoëven gelezen 1e hoofdstuk van de eerste algemene zendbrief van de apostel Johannes, waar Gods Woord aldus luidt:

8. *Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet.*

9. *Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.*

Zingen: Psalm 85: 3

Merk op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft;

Hij spreekt gewis tot elk, die voor Hem leeft,...

Leerrede.

Het getuigenis dat wij hebben gelezen, is van de apostel Johannes, die algemeen genoemd wordt te zijn, de apostel der liefde. Hoewel hij de apostel der liefde is, nochtans spreekt hij hier: "Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet." Hij spreekt hier als apostel, als een waar kind Gods. Hij zegt niet: in zoverre gijlieden weet van wedergeboorte en vernieuwing door de Heilige Geest. Neen, hij spreekt op zulk een wijze, dat hij er de gehele gemeente onder verstaat, en ook zichzelf. "Indien wij zeggen!"

Wist de apostel dan niet van de genade Gods, in vernieuwing, bekering en in vergeving der zonden? Ja, dat wist hij wel. Maar de apostel wist ook meer dan veel christenen van deze tijd, die soms grote voorstanders zijn om als *bekeerden* hun bekering uit te leven, te staan boven anderen, want ja, die weten niet van vergeving van zonde, dus dat zijn zondaars, maar zelf is men een heilige. Zo is de apostel niet.

Hoewel hij genoemd wordt de apostel der liefde, lezen wij daarvan al in het Evangelie, dat hij bij gelegenheid met zijn broeder tot Johannes de Doper kwam. Wij weten ook de leer van Johannes de Doper, dat hij sprak zonder aanneming des persoons en zonder onderscheid. Immers, hij stelde het gehele mensdom op één lijn, of men nu een Farizeër was of een Sadduceër, een tollenaar of dat men bekend stond als een zondaar. Hij ging hiervan uit, dat wij allen in Adams val begrepen zijn, dus zowel de één als de ander, het rechtzinnigste mens net zo goed als iemand die in goddeloosheid leeft.

Vandaar was zijn leer sterk en krachtig. Hij handelde onverholen, zeggende: "Gij adderengebroidsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van de toekomstige toorn?" Mij dunkt, dat is toch wel iemand de waarheid zeggen. Met andere woorden: je ligt onder dat vonnis begrepen, en daarom zoek je het te ontvlieden. "Brenge dan vruchten voort, der bekering waardig. En meent niet bij u zelve te zeggen: Wij hebben Abraham tot een vader - daar beriepen zich de Joden op, dat zij het uitverkoren volk waren, erfgenamen naar de beloftenissen - want ik zeg u, dat God zelfs uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken. En ook is alrede de bijl aan de wortel der bomen gelegd; alle boom dan, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen".

Zeggen Johannes en zijn broeder onder zo'n prediking tegen elkaar, maar dat is te kras, laat hij toch behoorlijk onderscheidt maken of men een Farizeër is, één die rechtzinnig is, of een vrijzinnige, een Sadduceër, of een tollenaar en zondaar. Om alles zo maar op één lijn te stellen?! Neen, zo is het niet. Hoe dan? Johannes heeft moeten aannemen: wat Johannes de Doper spreekt, is de waarheid. Die man handelt uit God. Dat was niet anders. Hij liep dus niet weg, maar hij bleef Johannes en die leer aanhangen, bekennde daarin dat die uit God was.

Bij gelegenheid sprak Johannes: "Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!" Johannes is één van degenen die dat horen, en aanstonds staat hij al gereed om heen te gaan, zeggende: "Meester, waar woont Gij?" Met andere woorden: ik wens meer van U te weten. Want als je afgeladen bent met je zonde, en er wordt gezegd, dat is het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt, dat is dan toch juist de uitkomst. Wij lezen: "Hij zei tot hen: Komt en ziet!"

Zij kwamen en zagen, waar hij woonde, en bleven die dag bij Hem. En het was omtrent de tiende ure". Op zijn oude dag heeft hij nog onthouden, hoe laat het toen was.

Het was ook een zaak van belang, want zijn ogen waren open gegaan voor Hem, door Wie hij van zonde verlost kon worden en vrede met God - Zijn Schepper - kon verkrijgen. Jezus heeft Hem mede verkoren tot het apostelschap, en hij heeft met de anderen, Jezus aangehangen, en is bij al wat er voorkwam steeds met Hem in de verzoeken gebleven.

Apart lezen wij, dat het de discipel was die Jezus lief had. Dus Jezus had nog een aparte liefde voor zijn persoon. En als er wat bijzonders was, dan was Johannes van de partij. Zo was Johannes er bij op Thabors hoogte, ook in Gethsémané nam Jezus hem dieper mee de hof in, om hem daar te doen zien Zijn zwaar en smartvol lijden. Hij heeft Hem aangehangen door alles heen.

Jezus heeft Hem meegenomen ook in Zijn lijden. Hij heeft met Jezus' moeder van verre gestaan, en Zijn woord gehoord: "Vrouw, zie uw zoon". Ook: "Zoon, zie uw moeder." Terwijl Hij Zich opofferde voor Zijn kerk, gaf Hij Zijn geliefde discipel een taak: zorg voor mijn moeder.

Wij zien dus, dat hij een apart deel had. Mede heeft hij daar alles aanschouwd; zou er nog een wonder gebeuren? Maar het gebeurde niet. Jezus stierf aan het kruis. Zij hebben met elkander Hem begraven, de laatste eer aangedaan. Toen hield voor hen ook alles op, geheel hun eigen weg ten einde. Daar Jezus Zijn leven liet aan het kruis, was er voor hen geen pad om verder te gaan. Hun pad was ten einde. God heerste daar in recht, en zij hebben zich er onder moeten schikken.

Maar op de derde dag, al lag de Waarheid in het graf, al wat haar dekte moest er af. Christus staat op uit het graf, en wordt voor die mensen - die geen weg en pad meer hadden - de Weg, om rechtstreeks tot God te kunnen naderen. Want Hij laat ze door Zijn doorboorde handen zien in een verzoend God. Weg met de zonde. Christus had die uitgedelgd aan het kruis. Daar was Hij gestorven voor de zonde, daar was Hij geworden hun verzoening. Zo hebben zij Hem leren kennen in de kracht van Zijn opstanding. Zij hebben Hem ten hemel zien varen, en tien dagen later, wordt de Heilige Geest, naar de belofte des Vaders, uitgestort. En door die Geest bedauwd, bekrachtigd, beheerst en geregeerd, worden zij de voortplanters van die leer der genade, en worden zij de fundamentstenen van de Nieuw-Testamentische kerk.

Jaren later heeft Johannes deze drie brieven geschreven, zowel tot versterking in het geloof - daar de antichrist kwam en alrede gekomen was - alsook om ze op te wekken tot godzaligheid.

Johannes begint hier in zijn brief de gemeente achtereenvolgens voor te stellen: "En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een Licht is, en gans geen duisternis in Hem is. Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zo liegen wij, en doen de waarheid niet."

Wat bedoelt de apostel daarmee? Hij bedoelt dat òn leer òn leven, handel en wandel, met elkaar in overeenstemming moeten zijn. Als God Zijn genade geopenbaard heeft in Christus, en ons met dat licht heeft bestraald, hoe kan het dan zijn, dat wij in de nacht en in duisternis, in de zonde en in de wereld kunnen leven en daarin berusten? Dat kan niet! Daarom zegt hij: "Zo liegen wij, en doen de waarheid niet. Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander." Dus als leden van één lichaam in geloof, maar wij hebben ook gemeenschap aan God en aan al de goederen van het nieuwe genadeverbond. Want zij worden genoemd: "Erfgenamen Gods, en mede erfgenamen Christi." Dan voegt hij er bij: "En het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde."

Is dat niet enigermate vreemd, er aan toe te voegen: "En het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde?" Neen, werkelijk niet, zo is het niet. Want Christus trouwt Zijn bruid zoals zij is. Ik bedoel daarmee, om een Bijbels woord te gebruiken uit de profeet Ezechiël: "Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed". En dan spreekt Hij daar, dat het de tijd der minne was: "En Ik zei tot u in uw bloed: Leef; ja, Ik zei tot u in uw bloed: Leef!" Zó raapte Hij ze op van de straat, vertreden op de vlakte des velds.

Hij raapt Zijn bruid op in de verlorenheid onder haar zonde, onder de vloek der Wet en onder het rechtvaardig oordeel Gods. Zó neemt Christus Zijn bruid, reinigt ze van haar zonde, vernieuwt ze door Zijn Geest, dient ze met Zijn genade. Hij doet alles. Maar wij moeten steeds bedenken, dat Hij ons genomen heeft zoals wij waren om ons zó te bezitten, en alles voor ons te zijn. De kerk spreekt daarvan nog in gemeenschap met Hem zijnde, zeggende: "Kom, mijn Liefste! laat ons uitgaan in het veld, laat ons vernachten op de dorpen". Waarmede de kerk aldus wil zeggen: laten wij nog eens teruggaan in gemeenschap daar, waar U mij hebt opgeraapt, toen ik daar lag, vertreden in mijn bloed.

De Koning wil hebben, dat wij dat nooit te boven komen. En als wij dat te boven zouden komen, dan kunnen wij niet in het licht wandelen. Waarom niet? Dan hebben wij Christus niet meer nodig als Zaligmaker en als de Bedienaar des heiligdoms, dan vermenen wij zelf wel te kunnen leven, maar, dat is de bedoeling niet. God maakt alleen in Jezus Christus gemeenschap met ons en op grond van Zijn arbeid. Dus niet op grond van onze bekering en zogenaamd goed en deugdelijk leven. Het is een regel van een vers:

Als zondaar moet gij gunst ontvangen; ...

Dat is niet voor één keer, dat blijft zo tot onze dood toe. Want wat wij in Adam zijn geworden, is een doorlopende kennis, dat houdt niet op bij onze bekering, maar dat blijft.

Er mag gezegd worden: maar, wat gij daar zegt, daar kan ik inderdaad niets tegenin brengen, maar lees eens het eerste vers van Romeinen 8: "Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn." Ja, dat staat er! En wat geeft dat te kennen: "Geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn"? Daar Christus ons oordeel gedragen heeft, en wij door geloofsvereniging gezegd worden, in Hem te zijn, sluit dat dan in, dat er niets verdoemelijks in ons is? Neen, dat bedoelt de apostel hier ook niet. De apostel heeft zelfs in het voorgaande hoofdstuk bij vers 14 gezegd: "Want wij weten, dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde." Hij zegt niet; ik was vóór mijn bekering, vleeselijk. Neen, hij zegt: "Ik ben". En voegt erbij: "En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen."

Wat wil Paulus dan zeggen? Dit: dat hij telkens Christus en de bediening der genade nodig heeft, want zoals hij Paulus, Paulus is kan hij Gode niet aangenaam zijn, dan is het alleen in Jezus Christus. Daarom is telkens weer nodig de genade, de kracht des geloofs, de vereniging met Christus, en daardoor vrede met God. Vleeselijk, noemt het de apostel, en nog wel verkocht onder de zonde. Dus een slaaf. De zonde: heer en meester.

Wat dan? Dan hebben wij dus Eén nodig, Die boven alle macht verheven staat, ook boven de zonde. En dat is Christus! Daartoe heeft Hij ons genomen en geëigend, om alles voor ons te kunnen zijn. Zó volkomen alles te zijn, dat wij, door het geloof met Hem verenigd, in Hem zijn; als hadden wij nooit zonde gehad noch gedaan, ja, dat wij zó zijn voor God.

Nu kunnen wij, als wij oprecht zijn, niet hoger komen dan: ik ben een groot zondaar. Maar waar wij ons die vernedering getroosten, zal er steeds weer plaats zijn voor Christus, dat Hij kan bewijzen: Ik ben je Zaligmaker, om je te dienen. Dat is de verborgenheid der godzaligheid: Jezus Christus alles, Bedienaar des heiligdoms. Niet eens voor een keer, in bekering en als Borg en Middelaar tot rechtvaardigmaking, nee, want Hij is onze rechtvaardigheid, alsook onze heiligmaking.

Het is dus naar Paulus' leer een gans verkeerde stelling, als een bekeerde zich benaastigt om zonde te boven te komen, om als een bekeerde zodanig te zijn, zeggend: ik heb geen zonde. Waarom is dat verkeerd? Hierom, omdat wij ons dan op een terrein gaan stellen waar God ons nooit gesteld heeft. God heeft ons in ons stamhoofd Adam verdoemd. En daar wij in hem de eeuwige dood moesten sterven, heeft het God behaagd, krachtens het eeuwig Verbond der genade, ons te dienen uit de arbeid Zijns Zoons op Golgotha. Zo liggen wij voor rekening van Koning Jezus. Zijn werk is het, om bij ons de zonde te vernietigen en er heerschappij over te voeren.

Dat bedoelt hier ook de apostel Johannes, wanneer hij zegt: "Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven."

Hij wil zeggen, als wij zo gaan spreken dan verleiden wij onszelf, en gaan dan van het doel af. Want het doel is: Jezus Christus, Die is van de Vader gegeven, en uit God geworden tot Wijsheid, tot Rechtvaardigheid, tot Heiligmaking en tot Verlossing.

Als wij zeggen: ik heb geen zonde, dan hebben wij Christus niet langer nodig. Maar, als wij niet hoger kunnen komen dan te zijn, zoals Hij ons genomen heeft - zijnde in onszelf een rampzalige, ellendige zondaar, dan is daar een onderwerp waar Christus Zich aan kan bewijzen. Want dat is Zijn ambt om ons te dienen.

Als wij niet behoorlijk verlicht zijn, is het inderdaad voor een ieder, wiens zonden vergeven zijn, die vrijgesproken is van schuld en straf, en een genaderecht heeft gekregen ten eeuwigen leven, een grote teleurstelling, als men daarna meent van kracht tot kracht voort te gaan, nooit meer last te hebben van zonde, en er dan achter te komen, dat op z'n best genomen er een nieuw mens woont in een oud. Ja, dat is echt een teleurstelling. Doch, als wij daar wat in onderwezen en geoefend worden, dan is dat tot roem van Gods genade. Dat is tot heerlijkheid van Christus. Waarlijk, daar hebben wij geen schade van, want de bedoeling Gods is, dat wij Zijn Zoon zouden eren.

Dat kunnen wij het best doen, wanneer wij een mishagen aan onszelf hebben. Gods Woord is: "En Ik zal maken, dat zij een walging aan zichzelf zullen hebben". En als Hij ons laat zien wie wij zijn, dat Christus ons voor eeuwig genomen en getrouwd heeft - zo'n zwarte, zwarte bruid - dan hebben wij elke dag reden om ons voor God te vernederen en een walging aan onszelf te hebben. Ten einde dat wij zelf niets zouden zijn en het geloof des Konings in ons zou wonen, en wij Hem eren, zeggende: lieve Koning, ging U voor zó één de dood in? Hebt gij U daarvoor dood geliefd aan het vloekhout des kruises? Ik zal U hartelijk liefhebben, Heere, mijn Sterkte. Gaan zeggen; mag ik U aanhangen al de dagen mijns levens in oprechtheid en volkomenheid des harten? Deze kennis maakt, dat wij zondaar blijven.

Daaruit hebben wij Hem ten hoogste lief, en zullen wij de Koning verheffen. Daar wij zo zijn, zal Zijn woord kunnen zijn: "Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u."

Men zal zeggen, ja, maar er zijn telkens weer oude en nieuwe zonden, en dan zó des Konings woord?

Ja, zo is de Koning, Hij is de Zorgdragende, want Hij is de verzoening voor onze zonden. Hij is ook tot rechtvaardigheid en ook tot heiligmaking. Maar de Koning wil van ons hebben, dat ons hart oprecht is, dat wij er geen afgoden op na houden, Hem liefhebben in oprechtheid.

Dat is nu het deel van iemand, die een walging aan zichzelf heeft, en Christus aanmerkt als de Zondendelger en Bedienaar des heiligdoms. Daaruit kan Hij zeggen: "Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u". Alsof Hij zeggen wil; je hart klopt voor Mij, daarin is geen plaats voor afgoden, Ik kan er mee doen. Dàt is Zijn wil. Zeggen wij, dat wij geen zonden hebben, dan verleiden wij onszelf, en gaan dan op een pad, dat van het rechte doel afleidt, waardoor de waarheid niet in ons is. Immers, Gods Woord leert ons, dat wij zondaars zijn. Als wij vermenen dat niet te zijn, dan is de waarheid Gods niet in ons, de leer der waarheid is dan bij ons niet op zijn plaats.

Vervolgens lezen wij: "Indien wij onze zonden belijden." Maar, eenmaal tot God bekeerd, de zonden vergeven, dan zijn zij en blijven zij toch vergeven? Ja, dat is wel waar, eens vergeven blijft vergeven, maar nu komen er telkens oude en nieuwe zonden opzetten, allerhande verderf.

Ik weet nog, dat toen ik pas voorging, er eens een dag voor mij aangebroken was, dat het wel leek of het innerlijk een opengebroken stad was, waar alle verderf in en uit marcheerde. Die dag moest ik naar het ziekenhuis in Dordt, daar vandaan 5 zieken bezoeken, daarna catechisatie houden, en 's avonds nog een dienst. Er waren ernstige zieken bij, dus ik was gedrongen bij die mensen op mijn knieën te gaan. Onderwijl raasde alles aan de binnenkant; huichelaar, huichelaar, anderen preken, en zelf verwerpelijk bevonden worden. Het was een stroom van ongerechtigheden in mij. Toen het bijna tijd was voor de catechisatie, ben ik nog even buiten de deur gaan staan, met mijn hoofd tegen de muur, en zei: "Grote God, ik zie wel kans hier te sterven, maar om te gaan doen wat ik moet doen, dat kan ik niet, en ik doe het niet ook, ik wil niet de huichelaar spelen. U ziet me, wie ben ik?"

Toen kwam met kracht deze woorden op mijn ziel: "Hoort, Mijn volk! en Ik zal spreken; Israël! en Ik zal onder u betuigen; Ik God, ben uw God." Toen ben ik zeer verwonderd geweest, want hoe was ik, toen Christus mij nam? Toen was ik een madezak van verderf, en sneed God me af in gerechtigheid, en daar de duivelen als juichten over hun prooi, zo heeft Christus mij opgeraapt en genomen. Nu wil de Koning te kennen geven: Ik God, uw God, bezit u zoals gij zijt. Wat brengt dat dan teweeg? Als vanzelf, hartelijke, hartelijke liefde tot zo'n Koning. Dat kan niet uitblijven.

Nu zitten wij dus steeds weer met het verderf, en de Koning is de Verzoener voor de zonde. Hij heeft er Zijn bloed voor laten vloeien. Wat ligt er dan op ons pad? Dit, dat wij onze zonden belijden. Hoe is dat, onze zonden belijden? Is dat in die zin, zoals die dingen zelfs in losheid des lippen gezegd wordt, en in de goddeloosheid van deze tijd gebeurt: men leeft maar een eind weg, en, ja, dat is waar ook, wat is toch een mens, ennnn och, de HEERE is genadig en vergeeft het? Dàt bedoelt hier Johannes niet, hoor. Helemaal niet. Wat bedoelt hier Johannes dan met: "Indien wij onze zonden belijden?"

Dit, dat wij ons voor God vernederen, en boete doen, onze zonden belijden, dat wij met afkeer bezet zijn van wie wij zijn, door hetgeen er in ons werkt en woont, dus - naar de leer van de catechismus - der zonde van harte vijand zijn, een gruwel aan ons eigen hebben, dat "ik" zó ben.

Dat deed Paulus zeggen: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?" Als het nu zo is, dat de zonden ons de dood zijn, en wij hier in de zonden lopen te sterven, dat het ons een ballast is, dat wij moeten klagen; "Ik ellendig mens", dan zal het zonde belijden voor ons een ademtocht zijn, om ons neer te werpen: "k Beken, o HEER, aan U oprecht mijn zonden."

Dat zal dan lucht geven, een ademtocht zijn. Want de zaak is toch; hoe ben ik voor God? Een ander kan zeggen, die - een man, een vrouw, een jongen of een meisje - leeft onberispelijk (dat behoren wij ook te doen), maar al is uitwendig onze handel en wandel zo, dat onze naaste voor Christus gewonnen wordt, wat werkt er in ons? Allerhande verkeerdheid. Nu wil God hebben, dat wij daarvan belijdenis voor Hem komen doen, in vernedering en een walging aan onszelf hebbend. Och, laten wij dat toch steeds zoeken, om te zijn open brosse zondaars, dat wij niets laten zitten, maar er mee voor de dag komen onder Zijn Majesteit, steeds weer. Wat is dan de zaak? Dat steeds openbaar komt dat Hij getrouw en rechtvaardig is, dat Hij ons de zonden vergeeft. God heeft Zich in Zijn Woord geopenbaard, dat Hij de God der waarheid is, en Zijn Woord is de waarheid. God is getrouw, Hij houdt Zijn beloften gestand. Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid. Omdat de zaken nu zo zijn, treffen wij telkens weer aan:

HEER, door goedheid aangedreven,
zijt Gij mild in 't schuldvergeven;..

Die nu in zichzelf, voor het aangezicht Gods, de grootste zondaar is, daar zal het meest in wonen; hulde, eer en dankzegging aan God, onze Schepper. Ik zeg, die de grootste zondaar is in zichzelf voor God, dié, DIE heeft het meest reden om God te bedanken. Daar is ook aanleiding voor, want Hij vergeeft ze.

Er staat nog bij dat: Hij rechtvaardig is. Er is bij God niet het minste onrecht of de geringste onrechtvaardigheid. Hij is zulk een rechtvaardig Wezen, dat, wat eenmaal uit Zijn lippen ging, vast en onverbroken blijft. Hij nodigt ons: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden." Dat is telkens weer het geval als wij komen, waar wij zijn moeten, bij Hem. Dan bewijst Hij Zich de getrouwe en rechtvaardige God, rechtvaardig in alles.

In de wereld kunnen wij teleurstellingen opdoen, met mensen omver vallen en met onszelf, maar met God en Christus valt men nooit omver. Hij is getrouw en rechtvaardig in vergeving onzer zonden. Immers, dat kan Hij doen om Zijns Zoons wil, want Hij is in Hem voldaan geworden. Daar spreekt de kerk van in verzekering, zeggende: "HEERE! Gij zult ons vrede bestellen, want Gij hebt ons ook al onze zaken uitgericht".

Christus heeft alles bij God in het reine gebracht, en daar alles in het reine gebracht is - Hij een volkomen verzoening geworden is voor onze zonden - zo handelt God op grond van die arbeid, waardoor zij ons vergeven worden. Maar nu brengt telkens de vergeving der zonden met zich; liefdeschuld. Want als onze zonden worden vergeven, komt er liefdeschuld op ons te rusten.

Als wij van zonden worden verlost, heeft dat Christus' Zijn bloed en dood gekost. Zou daaruit dan geen liefdelast op ons komen te rusten? Ja toch? Steeds bij vernieuwing komt voor de dag, dat Hij ons wil reinigen van alle ongerechtigheid, steeds weer gereed staande om ons te dienen ten leven. Hellenbroek noemt het in zijn vragenboekje: "Herstellen in de genadestaat in Christus." Inderdaad, dat is recht en zuiver uitgedrukt.

Als dat het leven van een christen insluit: ik ben een zondaar, maar Jezus is mijn Zaligmaker, ligt het dan niet voor de hand, dat wij tegenover onze naaste - in plaats van, dat wij daarboven staan en uit de hoogte handelen - in eenvoudigheid, in oprechtheid, ja in nederigheid handelen, en het goede voor hen zoeken, in woorden en ook in daden?

Vandaar het grote onderscheid dat zichtbaar wordt als iemand uit zijn bekering leeft. Daarom is het ook geen wonder dat, degenen, die in hun onverzoende staat daarheen gaan, er tamelijk bevreesd voor zijn, want op zijn best kunnen zij daar deze troost krijgen: ja man, dat zal ik je eens vertellen hoe het moet, maar 't is alles in koudheid en gevoelloosheid, en uit het "licht" dat zij hebben. Zij staan veel te hoog.

Maar indien er een kind Gods is, die zelf niet hoger kan komen dan: ik ben een zondaar, en anderen hoort klagen onder hun zonden, en staat van jammer en ellende, ja, die heeft dezelfde belangen, die kan daarin mededelen, en zijn één in gebed. Die kunnen dan ook in liefde met elkaar delen, en staat de één niet boven de ander. Bij hen komt Jezus' woord openbaar: "Wie van u de eerste zal willen worden, die zal aller dienstknecht zijn." Dan kan men dienen door beneden de naaste te gaan staan. Met al wat aan mij geschied is, kan ik nog niet hoger komen. En in plaats van, dat Hij mij verwerpt, neemt Hij mij steeds in genade aan.

Ter opbeuring: er is alle reden om het oog op Hem te slaan, de verwachting op Hem te stellen, want indien gij alle grond in uzelf verliest, dan zal Hij het toch zo goed met u maken, want dat is zijn ambt, ellendigen te dienen ten eeuwigen leven. Heus, als wij niet hoger kunnen komen als zondaar te zijn, die de jammer van onze staat en ons geval moeten oppakken, niets te boven kunnen komen, toe, laten wij dan het oog op God slaan, in volständigkeit aan Hem blijven hangen, want dat is waarheid Gods: Hij is zondaren goed.

Stootten zich daar de Farizeën en Sadduceën eenmaal aan, zeggende: "Hij ontvangt zondaren, en eet met hen"; de Koning schaamde Zich daar niet voor. Hij wilde, met Zijn discipelen, aanzitten in het midden van tollenaars en zondaren, en Zijn zeggen was: "Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn." Liefde, Goddelijke liefde.

Dat God deze woorden dan nog heilige, en het daartoe zegene, dat wij de zonden van ganser harte vijand zijn, een open, brosse, hartelijke zondaar mogen zijn, mogen worden en mogen blijven, om Jezus Christus te kennen en vervolgen te kennen zoals Hij is als Bedienaar des heiligdoms, en zoals die hemelse Majesteit Gods Zich in Jezus Christus aan ons wil betonen tot het eeuwige leven. Heilige het daartoe dan de God aller genade en barmhartigheid, opdat Zijn Naam er dan nog uit verheerlijkt, geroemd en geprezen worde. Amen.

Slotzang: Psalm 105 vers 5

Zegen.